

Smule personlig Erfaring. Og har man en Gang selv hørt til de saakaldte »lovende« — af Skæbnen eller Tilfældet begunstigede Eksistenser, — faar man sin egen Mening om den Ting at være en Lykkens Yndling. Vi er ikke oplærte i det Fag, . . . det er Sagen! Trods alt vort Fantasteri stikker der i os alle en dyb, nedarvet Forkærlighed for det hverdagsagtige, det tilvante og prøvede. Vi befinder os ved Lykkens Bord akkurat som en Bonde ved en Konges Taffel. Naar det kommer til Stykket, foretrækker vi — ikke sandt? — den hjemlige Vandgrød og vor Mo'ers Pandekage for alle Slaraffenlands Herligheder. De kender sikkert Fortællingen om Svinedrengen, der vinder Prinsessen og det halve Kongerige. Den ender, synes det mig — som de fleste Fortællinger forøvrigt — akkurat dèr, hvor den begynder at faa nogen Interesse for andre end Børn og Poeter. Vi skulde have set denne Bondeknold i Fløjl og Brokade gaa omkring og blive bleg og mager af lutter Lykke. Vi skulde set ham ligge i Prinsessens Silkeseng og flæbe af Længsel efter sin Maren-Malkepiges laartykke Arme . . . det kunde da være bleven til en ret lystig Historie, ikke sandt? For der er ingen Tvivl om, at han vil gøre det. Han vil i det hele ikke have en glad Time, før han igen kommer i sine Træsko og faar Kongens Scepter ombyttet med sin Faders Møggreb. Og har vi egentlig ikke alle i dette lille hyggelige